

Samling af Afgørelser

Sag T-590/15

**Onix Asigurări SA
mod**

**Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger
(EIOPA)**

»Passivitets-, annullations- og erstatningssøgsmål — påstand om indledning af en undersøgelse af en påstået tilsidesættelse af EU-retten — EIOPA's formands afgørelse om ikke at indlede en undersøgelse — klagenævnets beslutning om at afvise klagen — klagefrister — retsakt, der ikke kan gøres til genstand for søgsmål — tilsidesættelse af formforskrifter — åbenbart, at søgsmålet delvist ikke kan antages til realitetsbehandling, delvist er retligt ugrundet«

Sammendrag – Rettens kendelse (Anden Afdeling) af 24. juni 2016

1. *Passivitets-søgsmål — passivitet — begreb — undladelse af at handle — retsakt, som ikke giver medhold — udelukkelse*
(Art. 265 TEUF)
2. *Passivitets-søgsmål — opfordring til institutionen — foreligger ikke — afvisning*
(Art. 265, stk. 2, TEUF)
3. *Passivitets-søgsmål — stillingtagen som omhandlet i artikel 265, andet afsnit, TEUF før anlæggelsen af søgsmålet — begreb — afvisning af at handle i overensstemmelse med en opfordring — omfattet*
(Art. 265, stk. 2, TEUF)
4. *Annulations-søgsmål — akter, der kan være genstand for søgsmål — retsakter, der skal skabe retsvirkninger — begreb — betingelser*
(Art. 263 TEUF)
5. *Annulations-søgsmål — akter, der kan være genstand for søgsmål — begreb — Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordningers afslag på at indlede en undersøgelse — udelukkelse*
(Art. 263 TEUF; Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010)
6. *Etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — forsikringsselskaber — Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) — EIOPA's undersøgelsesbeføjelser i tilfælde af en national tilsynsmyndigheds angivelige overtrædelse af EU-retten — pligt til at handle — foreligger ikke*

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010, art. 17)

1. Den i artikel 265 TEUF omhandlede klageadgang bygger på den tankegang, at en institutions retsstridige undladelse af at handle gør det muligt for de interesserede parter at anlægge sag ved Domstolen med påstand om, at det fastslås, at undladelsen af at handle er i strid med EUF-traktaten. Denne artikel vedrører passivitet i form af undladelse af at træffe afgørelse eller tage stilling og ikke i form af vedtagelse af en anden retsakt end den, som sagsøgeren måtte ønske eller anse for nødvendig.

(jf. præmis 31 og 37)

2. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 32)

3. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 40)

4. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 48 og 49)

5. Når en EU-institution eller et EU-kontor eller -agentur ikke er forpligtet til at indlede en procedure, men i så henseende råder over en skønsbeføjelse, der udelukker private fra at kræve, at den eller det træffer en bestemt afgørelse, har personer, som har indgivet en klage, i princippet ikke mulighed for at indbringe et søgsmål for Unionens retsinstanser vedrørende en eventuel beslutning om henlæggelse af deres klage.

Det følger af artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA), i henhold til hvilken EIOPA efter anmodning fra et af de organer, der udtrykkeligt er nævnt, eller på eget initiativ kan foretage en undersøgelse af den påståede overtrædelse eller manglende anvendelse af EU-retten, at nævnte myndighed har en skønsbeføjelse med hensyn til indledning af undersøgelser, både når det er blevet anmodet herom af et af de nævnte organer, og når det handler på eget initiativ. Det følger for det første heraf, at denne myndighed ikke på nogen måde er forpligtet til at handle i henhold til artikel 17 i forordning nr. 1094/2010, og for det andet, at afgørelsen om afslag på at indlede en undersøgelse ikke medfører nogen bindende retsvirkninger, der kunne berøre sagsøgerens interesser.

Et søgsmål med påstand om annullation af en afgørelse fra EIOPA om afslag på at indlede en undersøgelse på eget initiativ på grundlag af nævnte artikel 17, kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.

(jf. præmis 50, 52-54 og 57)

6. Med artikel 17 i forordning nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA) indføres en ordning, der giver EIOPA mulighed for at foretage en undersøgelse af de nationale myndigheders overtrædelse af EU-retten i forbindelse med deres tilsyn. Artikel 17, stk. 2, 3 og 6, i forordning nr. 1094/2010 definerer denne ordnings tre trin.

Det følger af denne bestemmelse, at EIOPA har en skønsbeføjelse med hensyn til indledning af undersøgelser, både når det er blevet anmodet herom af et af de organer, som udtrykkeligt er nævnt i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1094/2010, dvs. en eller flere kompetente myndigheder,

Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen eller interessentgrupperne, og når det handler på eget initiativ. Det følger heraf, at EIOPA ikke på nogen måde er forpligtet til at handle i henhold til artikel 17 i forordning nr. 1094/2010.

Denne fortolkning er i øvrigt i overensstemmelse med EIOPA's mål og opgaver og med opbygningen af den ordning, der indføres med artikel 17 i forordning nr. 1094/2010. I henhold til nævnte forordnings artikel 1, stk. 6, er formålet med EIOPA netop at beskytte offentlige interesser ved at bidrage til det finansielle systems stabilitet og effektivitet på kort, mellemlang og lang sigt af hensyn til Unionens økonomi, dens borgere og virksomheder. Det fremgår endvidere af 26. betragtning til nævnte forordning, at den ordning, der indføres med samme forordnings artikel 17, skal sikre de finansielle markeders integritet, gennemsigtighed, effektivitet og ordnede funktion, det finansielle systems stabilitet og neutrale konkurrencevilkår for finansielle institutioner i Unionen. Garantien for en korrekt og fuldstændig anvendelse af EU-retten er en nødvendig forudsætning herfor. Med andre ord har den pågældende ordning ikke til formål at yde individuel beskyttelse eller erstatning i tvister mellem en fysisk eller juridisk person og en kompetent myndighed på nationalt plan.

(jf. præmis 51-55)